

ADVENTISTIČKA MISIJA

za mlade i odrasle

2025 • PRVO TROMESEČJE • SEVERNA AZIJSKO-PACIFIČKA DIVIZIJA

Sadržaj

Na naslovnoj stranici: Olivija kaže da obuka dece da budu misionari počinje kod kuće. Počela je da uči svog sina da pamti delove Svetog pisma kada je imao 18 meseci. Strana 24.

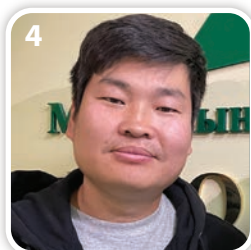
MONGOLIJA

- 4 Nešto drugačije / 4. januar
- 6 Neprijatna devojčica / 11. januar
- 8 To su špijuni / 18. januar
- 10 U potrazi za odgovorom, deo I / 25. januar
- 12 Učiteljev pomoćnik, deo II / 1. februar
- 14 Dati Bibliji priliku, deo III / 8. februar
- 16 Nemoguć san / 15. februar

JUŽNA KOREJA

- 18 Knjiga vredna čitanja / 22. februar
- 20 Molitva u toku oluje / 1. mart

- 22 Ne mogu živeti ovako / 8. mart
- 24 Čuvati Božju reč / 15. mart
- 26 Iznervirani misionar / 22. mart
- 28 Program Trinaeste subote: Susret sa Bogom u školi / 29. mart
- 30 Budući projekti Trinaeste subote
- 31 Izvori za vođe
- 32 Mapa

©2025 General Conference of
Seventh-day Adventists® • All rights reserved
12501 Old Columbia Pike,
Silver Spring, MD 20904-6601
1-800-648-5824 • AdventistMission.org

 = Priče koje mogu posebno da interesuju tinejdžere

Dragi vođo Subotne škole,

Endrju Mekčesni
Urednik časopisa

Ovog tromesečja posvetićemo se Severnoj azijsko-pacifičkoj diviziji (SAPD) u kojoj se nalazi 8 država: Bangladeš, Mongolija, Japan, Nepal, Pakistan, Južna Koreja, Šri Lanka i Tajvan.

U ovoj diviziji živi 690 miliona ljudi uključujući 352.000 vernika Hrišćanske adventističke crkve. To predstavlja odnos od 1 adventiste na svakih 1.960 ljudi.

Kao deo misijskih napora, ova divizija izabrala je pet projekata kojima će biti namenjena sredstva Trinaeste subote ovog tromesečja.

U ovom tromesečju pročitćete 13 misijskih priča iz Južne Koreje i Mongolije koje govore o Božjoj milosti i sili.

Vaša podrška misionstvu je veoma značajna za jedinstvo crkve.

Hvala vam što pomažete da se članovi vašeg subotnog razreda upoznaju sa svojom duhovnom braćom i sestrama širom sveta, i što ih ohrabrujete da učestvuju u misionstvu crkve putem svojih darovanja.

Udružimo se ispunjavajući Isusov nalog.

Od srca vam želim obilje Božjih blagoslova!

Mogućnosti

Darovi Trinaeste subote ovog tromesečja biće upotrebljeni za 5 projekata Severne azijsko-pacifičke divizije:

- Izgradnja centara za boravak školske dece nakon nastave u 14 škola u Japanu.
- Izgradnja centra za rekreaciju dece u Ulan Batoru u Mongoliji.
- Izgradnja prihvatilišta za samohrane majke u Ansanu u Južnoj Koreji.
- Izgradnja sportske sale i misijskog centra za obučavanje na kampusu akademije Hankuk Šahmjuk u Seulu u Južnoj Koreji.
- Pokretanje adventističkog školskog sistema na Tajvanu

Nešto drugačije

MONGOLIJA | 4. januar

Komo

stralijski govornik i njegovi pratioci. Nikada ranije nije sreo strance, i bili su zanimljivi. Štaviše, uživao je u muzici. Bilo je tako lepo.

Kao i njegova tetka, video je da su ova predavanja u crkvi nešto potpuno drugačije. Osećao je nešto što nikada ranije nije osetio.

„Ovo su zaista fini ljudi“, pomislio je. „Uvek su nasmejani.“

Komo je dolazio u crkvu mnogo puta nakon prve posete. Postao je adventista. U njegovom srcu je rasla želja da druge ljude upozna je sa Isusom, i širi Njegovu ljubav. Ali kako?

Godinu dana nakon što je postao adventista, Komo je otišao na selo u posetu prijateljima. Mladi iz tog mesta su ga odranije poznavali, i primetili su da je postao drugačiji.

„Drugačiji si nego prethodnih godina“, rekla je jedna devojka. „Promenio si se“, kazao je jedan njegov prijatelj.

„Šta se dogodilo?“

„Upoznao sam Boga“, odgovorio je Komo.

Tinejdžeri su se smejali. Nisu bili hrišćani, i nisu verovali u Boga.

U to godišnje doba nije padala kiša u toj oblasti više od šest meseci. Trava je bila smeđa i suva. To je bio veliki problem. Trava je bila potrebna da nahrani konje, krave, ovce, koze i kamile na koje se Mongoli oslanjaju za hranu, vunu, i transport.

Bilo je potrebno čudo da se suša okonča, a tinejdžeri su odlučili da testiraju Komovog Boga.

Komo nikada nije bio zainteresovan za hrišćanstvo. Ono nije bilo mongolska tradicionalna religija. Štaviše, uopšte nije verovao u Boga. Bio je ateista.

Njegova tetka je posetila Adventističku crkvu u glavnom gradu Mongolije, Ulan Batoru. Želeći da nauči engleski, išla je na evanđeoske sastanke koje je vodio gost predavač iz Australije. Ono što je saznala o Adventističkoj crkvi bilo je novo i potpuno drugačije, i pozvala je svog osamnaestogodišnjeg sestra da pođe na predavanja sa njom.

„Zaista je lepo“, rekla je. „Ima mnogo mladih ljudi poput tebe.“

„O, ne, tetka“, rekao je Komo. „To nije naša tradicionalna religija. To je strana religija.“

Međutim, i dalje ga je pozivala u crkvu. Govorila je o mladima i kako su svirali gitare i pevali.

„Lepe su pesme“, rekla je.

Komo je na njeno insistiranje otišao jednom prilikom u crkvu. Svideo mu se au-

„Ako tvoj Bog zaista postoji, treba da se moliš za kišu“, rekao je jedan momak. Drugi su se složili. „Da vidimo šta tvoj Bog može da uradi“, reče drugi dečak.

Komo je okupio sve mlade. „U redu, uradimo to“, rekao je. „Pomolimo se zajedno.“ Uputio je Bogu molitvu za kišu.

Sledećeg jutra kiša je pala. Kapi kiše su isprva padale lagano, ali onda su se otvorila nebesa i izlila se kiša u jakom pljusku. Tinejdžeri su bili tako iznenađeni! Došli su trčeci ka Komu, uzvikujući: „Kiša! Kiša pada!“

Neki od njih su počeli da veruju u Boga. „Vau, tvoj Bog je stvaran“, rekao je jedan. „Želim da saznam više o Njemu“, rekao je drugi.

Komo je formirao malu grupu od 10 tinejdžera. Čitao im je Bibliju, molio se sa njima, i učio ih je hrišćanskim pesmama. Grupa se sastajala svaki dan mesec dana. Onda se Komo vratio svojoj kući u gradu.

Prošlo je nekoliko godina od čudesne kiše. Komo je postao adventistički pastor i danas služi u glavnom gradu Mongolije, Ulan Batoru. Adventistička crkva ne postoji u regionu gde se čudo odvijalo. Ali mladi ljudi koji su bili svedoci kiše, ostali su verni Bogu. Nekoliko osoba, među kojima su njihovi roditelji, prihvatili su Boga.

„Tamo nema crkve, i nema pastora, ali održavaju svoju veru u Boga i dan danas“, izjavljuje Komo. Oni su poverovali nakon što su bili svedoci Božje prisutnosti i sile.

Deo vaših darovanja Trinaeste subote biće upotrebljen za dečji rekreativni centar u glavnom gradu Mongolije, Ulan Batoru, gde će deca i njihovi roditelji moći da nauče da je sa Bogom uvek sve moguće.

Hvala vam što ste planirali da velikodušno priložite sredstva za dar Trinaeste subote, 29. marta. Pokažite Ulan Bator i Mongoliju na mapi sveta.

U vezi sa pričom

- Ime Komo je nadimak. Njegovo puno ime je Kolmonbajar.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misijske postove i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Ova misijska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misioni cilj broj 6 govori o većem pristupu, zadržavanju i učešću dece i mladih u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stavljaju Boga na prvo mesto u svom životu, i da svojim životom daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Misionijske informacije

- Godine 1926. izgrađena je prva misijska stanica u Mongoliji u stilu mongolske jurte.
 - Mongolska misija je osnovana 1930. godine u Kalganu, u Kini, blizu granice sa Mongolijom.
 - Godine 1931. misionari su duboko zalazili u teritoriju Mongolije, gde su putovali na kamilama, i posećivali ljude rasute širom ravnice.
- Otprilike četvrtina Mongola su budisti. Jedna trećina praktikuje tradicionalna šamanska verovanja. Postoji relativno mali broj muslimana, uglavnom u zapadnom delu zemlje, a mala zajednica hrišćana živi uglavnom u prestonici. Većina stanovništva je ateističkog shvatanja života ili nereligiozno.

Neprijatna devojčica

MONGOLIJA | 11. januar

Elberel

Videvši da je beskorisno istrajavati, nije rekao ništa više.

Ali onda je i državna škola prešla na onlajn nastavu, a Elberel više nije gledao kako se druga deca smeju i zabavljaju. Želja za promenom škole je nestala.

Nakon što je izolacija prošla i sve škole ponovo bile otvorene, Elberel je počeo opet da razmišlja o državnoj školi. Problem je bila devojčica u njegovom razredu. Činilo se da je volela da se svađa sa njim i da ga vređa.

Posle dva meseca, Elberelu je bilo dosta. Mislio je da je lakše promeniti školu nego da trpi ponašanje te devojčice. Pozvao je oca, koji je još bio na Endrus univerzitetu.

„Ova devojčica me stalno vređa“, rekao je. „I želim da pređem u državnu školu.“

Otac je pokušao da odvрати Elberela od tog plana. „Ne možeš da napustiš ovu školu zbog male neprijatnosti“, rekao je. „Još više dece će te vređati u državnoj školi.“

Ali Elberel nije odustajao, te je otac pustio. „Dozvoliću ti da se prebaciš sledeće školske godine“, rekao je.

Tokom leta, otac je promenio svoju odluku, ali Elberel je ostao nepokolebljiv u svojoj odlučnosti da pređe u državnu školu. On je bio u adventističkoj školi od drugog razreda i bio je siguran da će biti dobro za njega da bude u nekoj drugoj školi.

Izmolio je od majke da mu dozvoli da pređe. Konačno, njegovi roditelji su pristali, ali ga je otac upozorio da bude oprezan.

„Ignoriši decu koja imaju loše navike“, rekao je.

Elberel je obećao da će to uraditi.

Elberel se iznervirao tokom izolacije usled pandemije Kovid-19. Išao je u školu Tusgal, jedinu adventističku školu u Mongoliji, koja je među prvima prešla na onlajn nastavu. Nije uživao u sedenju ispred ekrana računara svaki dan, dok su deca koja su išla u državnu školu mogla da se i dalje slobodno kreću.

Pitao je svoju majku da li može da se prebaci u državnu školu.

Majka je rekla da joj ne smeta, ali otac se nije složio. Bio je adventistički pastor, i bio je daleko od kuće, na Univerzitetu Endrus u Sjedinjenim Državama. Tata je rekao majci: „Nisam u Mongoliji da bih mogao da pomognem. Ali ne možemo da rizikujemo budućnost našeg sina šaljući ga u državnu školu. Možda bi stekao loše navike.“ Dakle, majka se predomisli i rekla Elberelu da mora da ostane u adventističkoj školi.

Elberel, međutim, nije odustajao. Pitao je oca: „Šta je sa sledećom godinom?“ Otac nije popustio.

Prvi dan u državnoj školi bio je šok za Elberela. Mnogi dečaci iz njegovog razreda su koristili elektronske cigarete. Oni su takođe stalno vređali jedni druge. Posle škole, družili su se i pili alkohol. Elberel nije želeo takve prijatelje.

Štaviše, Elberel je imao problem sa ručkom. U adventističkoj školi deca su dobijala vegetarijanski ručak svaki dan u trpezariji, ali državna škola nije imala trpezariju. Elberel je morao da pronađe mesto gde je mogao da kupuje hranu na ulici.

Kako su dani prolazili, shvatio je da ima drugi problem. Rad na časovima mu nije predstavljao izazov. Već je sve znao što se tamo učilo.

Posle mesec dana, bilo mu je dosta. Poželeo je da je poslušao oca, ali sada mu je bilo neprijatno da prizna da je pogrešio. Molio se: „Bože, šta da radim? Da li da ostanem u državnoj školi, gde sam okružen lošim uticajima i ne učim ništa novo? Ili da se vratim u adventističku školu i suočim se sa tom devojkom koja mi je pravila probleme?»

Narednog dana majka je pitala Elberela o njegovim časovima. Čuvši da ne uči ništa novo, upitala je: „Da li bi želeo da se vrati u adventističku školu?”

Pitanje je zvučalo kao lepa muzika u njegovim ušima. Osetio je da Bog odgovara na njegovu molitvu. „Da“, odgovorio je. „Želim da se vratim.“

Kada je otac čuo vest, bio je srećan. „Još nije kasno“, rekao je. „Još uvek možeš da se vratiš.“

Morao je da sačeka još nekoliko dana pre nego što je mogao da se vrati u školu Tusgal. Nestrpljivo je čekao, i imao plan kako da se suoči sa problematičnom devojkom. „Planiram da je ignorišem“, rekao je. „Otac mi je rekao da neće biti toliko problem ako je budem jednostavno ignorisao.“

Škola Tusgal, koja se nalazi u Ulan Batoru, u Mongoliji, već je bila deo projekta Trinaeste subote, kada su bile izgrađene nove učionice i biblioteka.

U vezi sa pričom

- Pokažite Ulan Bator i Mongoliju na mapi.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misionski cilj broj 6 govori o većem pristupu, zadržavanju i učešću dece i mladih u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stave Boga na prvo mesto u svom životu, i da svojim životom daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: WillGo2020.org.

Važne činjenice

- Mongolija je jedna od najviših zemalja na svetu; njena nadmorska visina je u proseku 1.580 metara.
- Džingis-kan, rođen kao Temudžin 1162. godine, osnovao je Mongolsko carstvo 1206. godine. Postalo je najveće carstvo u istoriji čovečanstva koje je zauimalo oko 22% površine Zemlje.
- Mongoli ističu naklonost prema deci. Prosečna mongolska porodica ima četvoro dece, a žene koje imaju petoro ili više dece, nazivaju se „poštovane majke“.

Hvala vam za darove Trinaeste subote u ovom tromesečju, koji će pomoći da se izgradi rekreativni centar, u kome će deca moći da se upoznaju sa Isusom u Ulan Batoru.

To su špijuni

MONGOLIJA | 18. januar

Cerendžav Danzan

Majka je bila uznemirena kada je njena dvadestdvogodišnja ćerka Debi počela da ide u Adventističku crkvu u Mongoliji.

„Ne idi na te sastanke Amerikanaca“, rekla je. „Oni su špijuni.“

Bio je septembar 1992. i Mongolija je bila u stanju postkomunističke tranzicije.

Majčin gnev je porastao kada je Debi odlučila da preda svoje srce Isusu krštenjem 1993.

Debi je bila prvi adventistički obraćenik u Mongoliji nakon pada komunizma.

„Amerikanci su loši ljudi“, rekla je majka. „Oni su špijuni, i oni će upropastiti našu zemlju osvajanjem naših srca i onda će nas koristiti za svoje ciljeve.“

Hrišćanstvo nije bilo tradicionalna religija u Mongoliji, međutim, majka je smatrala da su sve religije loše. Bila je čvrsti ateista, i aktivno podržavala komunizam.

Njenim uticajem mnogi ljudi su postali članovi partije. Za svoj rad, bila je nagrađena posebnom značkom Marksa, Engelsa i Lenjina, koju je ponosno nosila.

Činilo se da nema šanse da majka ikada promeni mišljenje o Bogu.

Debi je napustila Mongoliju na dve godine da bi studirala na Adventističkom me-

đunarodnom institutu za napredne studije (AIAS) na Filipinima.

Kada se vratila kući, pozvala je majku u malu grupu za proučavanje Biblije koju je organizovala. U to vreme, u Mongoliji je počela da se razvija Adventistička crkva, koja se uglavnom sastojala od mladih ljudi, a ova mala grupa za proučavanje Biblije bila je namenjen starijim osobama.

Prvih pet članova grupe bili su majka, njene dve sestre, majka prvog mongolskog pastora, i majka drugog vernika crkve.

Majka je bila veoma oprezna u vezi sa proučavanjem Biblije u ovoj maloj grupi, ali je takođe bila radoznala. Videla je promenu na Debi. Nekad ponosna i osiona, postala je blaga. Volela je ranije da zapoveda, a sad, postala je poslušna majci i poštovala je sestru.

„Promenila se“, uvidela je majka. „Šta je izazvalo tu njenu promenu?“

Zatim, Debina sestra, koja se nekada žestoko protivila hrišćanstvu, i sama se krstila. Majka je videla da se i ona promenila. To je bilo dovoljno.

Godine 2000. majka je odlučila da preda svoj život Bogu nebeskom. Krstila se i pridružila se adventistima u crkvi u 53. godini života. U stvari svih pet članova male grupe za proučavanje Biblije na kraju se krstilo.

Od nekadašnjeg komunističkog aktiviste, majka je postala vatreni svedok za Boga. Od nekadašnjeg regrutera članova za Komu-

nističku partiju, postala je osoba koja traži izgubljene ovce za Isusovo carstvo.

Njenim uticajem mnogi ljudi su predali svoja srca Isusu.

Majka je bila verna do svoje smrti. Ne samo da je volela Boga, volela je i da daje Bogu. Kad je toliko oslabila da više nije mogla da ide u crkvu, kućna crkva je bila organizovana u njenom domu. Smatrala je da bogoslužjenje nije bilo potpuno bez prilaganja darova, tako je na njen zahtev, postavljena kutija pored njenog kreveta da bi mogla lično da prinese dar.

Majka je umrla od raka žučne kese u 74. godini života, 2020. Ali, svedočila je za Hrista čak i posle svoje smrti.

Obično tradicionalna mongolska sahrana uključuje mnoge skupe rituale. Ali, na njen zahtev, sahranjena je na jednostavan hrišćanski način. Njena sahrana je bila toliko drugačija od uobičajenih sahrana, da su njeni rođaci bili zadivljeni. Uvideli su da je hrišćanstvo nešto potpuno drugačije.

„Kakva mirna i dostojanstvena sahrana“, rekao je jedan. „Voleo bih da i moja sahrana bude takva“, izjavio je drugi rođak.

Ali majčino svedočenje o Bogu se tu nije završilo. Ona nastavlja da propoveda sa svog nadgrobnog spomenika na groblju. Njen nadgrobnik sadrži obećanje iz biblije „Blago svima onima koji Ga čekaju“ (Isaija 30,18-drugi deo).

Neposredno pre nego što je umrla, rekla je Debi: „Moja nada je u Hrista. Želim da spavam dok On ne dođe.“

Sada majka čeka Gospoda da je vaskrsne tog veličanstvenog jutra.

Hvala vam za darove Trinaeste subote koji će nastaviti misijski rad – koji je svim srcem obavljala Cerendžav Danzan — i drugi verni adventisti koji sada počivaju u svojim grobovima u Mongoliji.

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se otvori rekreativni centar u glavnom gradu Mongolije, Ulan Batoru, u kome će deca i njihovi roditelji učiti o Isusu.

U vezi sa pričom

- Pokažite Ulan Bator i Mongoliju na mapi.
- Pogledajte kratki snimak na Jutjubu o Cerendžav Danzan: bit.ly/Mom-Mongolia.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misijske postove i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Misijska priča iznosi stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 1 govori o konceptu oživljavanja svetske misije i žrtvovanju za misiju kao načinu života koji uključuje ne samo pastore, već i sve druge članove crkve, mlade i stare, u radosno svedočenje za Hrista i stvaranje učenika. Misijski cilj br. 2: „Ojačati adventistički pristup u velikim gradovima, širom prozora 10/40, među nedosegnutim i nedovoljno dosegnutim grupama ljudi.“ Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Ger (jurta) je tradicionalni mongolski objekat za stanovanje. To je kružna struktura sa kupastim krovom, pokrivenim belim platnom. Zimi je toplo, a leti hladno, i lako se demontira, transportuje i ponovo montira kako se stočari kreću preko travnjaka sa svojim stadima.
- Ger se uvek postavlja tako da ulaz bude okrenut ka jugu jer hladan vetar uglavnom duva sa severa.
- Zakoračiti na prag prilikom ulaska u jurtu smatra se znakom nepoštovanja prema domaćinima.
- Mongoli imaju veliku naklonost prema duhovitosti. Često koriste šaljive izreke i šale.

U potrazi za odgovorom, deo I

MONGOLIJA | January 25

Bold Bacuk

Napomena urednika: Ovo je priča o tome kako je Bold Bacuk, prvi adventistički pastor u Mongoliji, predao svoje srce Bogu početkom 1990-ih.

Kad god bi Bold imao neko pitanje, otrčao bi do svog oca i tražio odgovor.

„Plašim se mraka“, rekao je.

„Zašto se plašiš mraka? Sve je u tvojoj mašti“, odgovorio je otac.

Tada je dečak čuo da neko priča o Bogu i đavolu. Otrčao je do oca. „Postoji li đavo i Bog?“, upitao je.

„Sve je u tvojoj mašti“, odgovorio je otac.

Bold je verovao svom ocu. Video ga je kako čita mnoge knjige, pa je znao da ima mnogo znanja.

Međutim, Bold se i dalje plašio mraka. Takođe, nije bio u potpunosti siguran da Bog ne postoji. Iako nije razumevao zašto, osećao je, da Bog mora biti živ negde u svemiru.

Iako je Bold bio mlad, bio je veoma ozbiljan. Ozbiljno je razmišljao o svojoj budućnosti. Kada bi razmišljao o svojoj budućnosti, razmišljao je o smrti. Smrt ga je plašila.

„Zašto umiremo?“, pitao se. „Šta se dešava posle smrti? Da li je to kraj svega?“

Jednog dana, otac se razboleo. Išao je više puta u bolnicu u toku nekoliko meseci lečenja. Tokom jedne hospitalizacije, Bold je primetio tragove na očevim leđima od injekcija koje je primio.

„Zašto medicinske sestre moraju da ti daju toliko injekcija?“ upitao je oca. „Bolestan sam, pa moram da primam injekcije“, odgovorio je otac. Boldu je bilo žao svog oca. Postajao je sve slabiji. Konačno, nije mogao da jede sam, a njegova hrana bila je pasirana kao hrana za bebe i pomešana sa vodom. Medicinska sestra ga je hranila kašikom, masirajući mu grlo da mu pomogne da proguta.

Jednog popodneva, prijatelj je dotrčao dok se Bold igrao ispred svoje kuće. „Tvoj otac je umro! Tvoj otac je umro!“, viknuo je prijatelj.

Bold je mislio da mladić pokušava da napravi šalu, i postao je ogorčen.

„Zašto se moraš šaliti na takav način?“, rekao je.

„To je istina“, odgovorio je mladić. „Tražite.“

Bold je otrčao u kuću. Hitna pomoć je stajala sa druge strane kuće. Niko mu nije dozvoljavao da uđe u sobu i vidi oca.

Bold je shvatio da je otac umro. Imao je samo 45 godina. Boldu je bilo 13 godina.

Dečak je plakao i postavljao pitanje: „Zašto? Zašto?“ Nije čuo nikakav odgovor.

Prvi put se obratio Bogu za kog je njegov otac govorio da ne postoji. Rekao je: „Ne vidim razlog zašto se ovo dešava.“ Nije čuo nikakav odgovor.

Dečak je bio blizak sa ocem, i nije mogao da zamisli život bez njega. Pitao se: „Ako će svi umreti, koja je svrha življenja?“ Nije čuo nikakav odgovor.

Bold se plašio mraka. Ali sada su njegovi strahovi bili poput najveće tame, imao je uznemirujuće snove o svom ocu. U snovima pitao je svog oca: „Zašto si nas ostavio?“ Nije čuo nikakav odgovor.

Kako je želeo da je otac tu da odgovori na njegova pitanja.

Otac je bio jedini u porodici koji je zarađivao za život. Bez njega, vremena su postala teška. Bold je takođe osećao ogorčenost. Mislio je: „Tata bi možda bio živ, samo da se bolje brinuo o sebi i ranije otišao u bolnicu na lečenje.“

Majci je takođe užasno nedostajao. Ona je takođe imala pitanja. Počela je da posećuje čoveka iz tradicionalne mongolske religije koji je tvrdio da ima odgovore.

Bold je primetio da je majka izgledala srećnija posle svake posete. Bio je radoznao da sazna da li je taj čovek mogao da odgovori na njegova pitanja. „Mogu li da ga posećim?“, upitao je.

„Hajdemo zajedno“, odgovorila je majka.

Molite se za narod Mongolije koji poput Bolda traži odgovore.

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja biće upotrebljen za otvaranje rekreativnog centra u Ulan Batoru, za decu koja imaju pitanja na koja ne dobijaju odgovore.

Hvala vam što planirate da priložite veliku sredstva 29. marta.

U vezi sa pričom

- Pokažite Ulan Bator i Mongoliju na mapi.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misijske postove i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Ova misijska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Misijski cilj br. 2: „Ojačati adventistički pristup u velikim gradovima, širom prozora 10/40, među nedosegnutim i nedovoljno dosegnutim grupama ljudi.“ Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misijski cilj broj 6 govori o većem pristupu, zadržavanju i učešću dece i mladih u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stavljaju Boga na prvo mesto u svom životu, i da svojim životom daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Mongolska nacionalna nošnja je dil, duga haljina od svile jarkih boja, sa kopčanjem od vrata na desnoj strani. Nose je i muškarci i žene, ali muškarci dodaju pojas kontrastne boje oko struka. Zimi se nosi sa vunenom podstavom.
- Mongoli vole festivale, a najpoznatiji je Nadam, godišnji događaj koji se fokusira na sport, igre i hranu, i održava se tokom leta. Glavni događaji su streljaštvo, trke konja i mongolsko rvanje.
- Baktrijske kamile su poreklom iz Mongolije. Imaju dve grbe i manje su od arapskih kamila.
- Mongolija se često naziva „Zemlja plavog neba“ jer je nebo u tom delu sveta bez oblaka više od dve trećine godine.

Učitelj pomoćnik, deo II

MONGOLIJA | 1. februar

Bold Bacuk

Napomena urednika: Ovo je priča o tome kako je Bold Bacuk, prvi adventistički pastor u Mongoliji, predao svoje srce Bogu ranih 1990-ih. Priča počinje kada trinaestogodišnji Bold traži odgovore zašto je baš njegov otac neočekivano umro. On je primetio da je njegova majka nalazila odgovore na svoja pitanja kod učitelja iz tradicionalne mongolske religije. Majka je pristala da povede dečaka da upozna učitelja.

Ljudi su se gomilali ispred učiteljeve kuće svaki dan da ga pitaju za savet kako da reše svoje probleme. Ljudi su sedeli i čekali da budu pozvani u kuću.

Kada bi neko ušao u kuću, učitelj bi upitao: „Šta je vaš problem?“ Zatim bi slušao, a nakon toga, otvorio svoje svete spise i pogledao nešto iz toga na tibetanskom jeziku.

Niko nije razumevao šta govori jer niko nije znao tibetanski, ali su ljudi napuštali kuću izlazeći srećno.

Učitelj nije mogao da kaže Boldu zašto je njegov otac umro, ali dečak je bio impresioniran njime i njegovim svetim spisima. Jedna misao mu se javila u umu: „Kada bih mogao da mu pomazem, mogao bih da provedem više vremena sa njim, i to bi bio dobar način da budem izvan škole!“

Vrativši se kući, rekao je majci: „Možda ću i ja postati učitelj. Možeš li pitati učitelja da li bi me obučavao?“

Majka je nevoljno pristala da pita. Nekoliko dana kasnije vratila se kući iz učiteljeve kuće sa velikim osmehom.

„Učitelj je bio tako srećan kada sam iznela tvoj zahtev.“ „Rekao je da on već duže vreme želi da bude mentor nekom dečaku.“

Bold je otišao da živi sa učiteljom.

U 6 sati svakog jutra, učitelj bi bacio Bolda drvenim štapom da ga probudi. Onda je Bold satima sedeo, učeći tibetanski jezik i pamtio tekstove iz svetih spisa. Takođe, imao je i druge poslove, da kuva za učitelja i čisti kuću.

Bold je dve godine živio sa učiteljom. Naučio je napamet sve tekstove koje mu je učitelj rekao da uči. Sve je radio što mu je učitelj govorio da radi. Kada je imao 15 godina, učitelj ga je odveo u manastir gde je mogao da se obuči da postane učitelj.

Starešina manastira je upitao Bolda. „Šta si dosad naučio? Možeš li da pevaš ovaj tekst?“

Bold, dečak koji je nekada postavljao mnoga pitanja, sada je mogao da da odgovore iz svetih spisa.

Starešina je bio impresioniran. „Dobro je obučavan“, rekao je Boldovom učitelju.

„Ali upravo smo prihvatili neke druge dečake, i nemamo više prostora. Ako se vratite sledeće godine, prvog ćemo ga uzeti.“

To je bila prekretnica. Ako nije mogao da se obučava da postane učitelj, hteo je da ide nazad u redovnu školu. Vratio se kući majci i sestri, koja mu je bila bliznakinja.

Dve godine nije išao u školu, i bio je daleko iza svojih bivših drugova iz razreda. Ali želeo je ponovo da uči sa njima.

Majka je razgovarala sa direktorom škole i pristao je da dozvoli Boldu da uči sa svojim starim drugovima iz razreda dva meseca. Ako bude mogao da ih prati u nastavi, mogao je ostati u razredu.

Bold je sedeo u prvom redu. Za razliku od ranije, kada je imao 13 godina, sada je bio željan da uči.

Na svoje iznenađenje, školski zadaci su bili laki, i brzo se uzdigao do vrha svog razreda. Njegovi drugovi iz razreda nisu mogli da razumeju zašto mu je tako dobro išlo. Propustio je dve godine školovanja, dok su oni učili. Bold je tek kasnije shvatio da su godine pamćenja tekstova bile ono što je disciplinovalo njegov um, omogućavajući mu da lako izvršava svoje školske zadatke.

Po završetku srednje škole, Bold je odlučio da nauči engleski i postane nastavnik engleskog jezika. Već je govorio mongolski i ruski, i smatrao je da treći jezik ne bi bio previše težak.

Ali posle nekoliko dana nastave na univerzitetu, uvideo je da je bilo teško. Engleski je bio mnogo teži nego što je očekivao. Pitao se šta da čini. Njegova sestra bliznakinja je imala ideju. Upoznala je neke Amerikance, i oni su njoj predavali engleski. „Dođi da upознаš Amerikance“, rekla je.

Bold nije bio zainteresovan. Kasnije mu je sestra pokazala Novi zavet na mongolskom jeziku.

„Amerikanci su hrišćani“, rekla je. „Oni govore o Hristu.“

Bold se uznemirio. „Ne idi više kod njih“, rekao je. „Mi imamo svoju tradicionalnu religiju u Mongoliji.“

Ali njegova sestra nije htela da sluša. „Ovi ljudi su zaista fini“, odgovorila je. Bold je nastavio da se bori sa svojim časovima engleskog jezika.

Jednog dana, dok se mučio oko svog domaćeg zadatka, setio se Amerikanaca. Pomislio je:

U vezi sa pričom

- Pokažite Ulan Bator i Mongoliju na mapi.
- Preuzmite slike sa fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Misionski cilj br. 2: „Ojačati adventistički pristup u velikim gradovima, širom prozora 10/40, među nedosegnutim i nedovoljno dosegnutim grupama ljudi.“ Misionski cilj broj 6 govori o većem pristupu, zadržavanju i učešću dece i mladih u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stavljaju Boga na prvo mesto u svom životu, i da svojim životom daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Prvo otkriveno jaje dinosaurusu bilo je pronađeno u pustinji Gobi u Mongoliji.

„Možda bi mogli da mi pomognu oko učenja engleskog.“ Obećao je sebi, ako Amerikanci budu govorili o hrišćanstvu, on će im naglasiti da je njihova religija krajnje neprihvatljiva za Mongole. Pitao je svoju sестru da li može da ih upozna.

Sestra je ispričala Amerikancima za svog brata. Jedan od njih je odgovorio: „Dovedi ga u našu kućnu crkvu ove subote.“

Molite se za narod Mongolije koji, kao Bold, traži odgovore. Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja biće upotrebljen za izgradnju dečjeg rekreativnog centra, koji će širiti jevanđelje u Ulan Batoru.

Hvala vam što ste planirali da priložite velikodušna sredstva 29. marta.

Davanje prilike Bibliji deo, III

MONGOLIJA | 8. februar

Bold Bacuk

Posle pesama, Amerikanci su organizovali čas Subotne škole. Govorili su o caru Navu-hodonosoru i njegovom snu, zapisanom u knjizi proroka Danila, 2. poglavlju.

Bold je bio fasciniran, i imao je mnogo pitanja. Ali je ćutao.

Tada je jedan od Amerikanaca izneo kratku besedu. Ništa nije imalo smisla za Bolda. Propovednik je govorio o slici iz knjige Otkrivenja, koju Bold nije razumeo. Propovednik je govorio o Isusu koji će se vratiti, a Bold se pitao: „Gde je On otišao, i zašto treba da se vrati?”

Posle ručka, ljudi okupljeni u kućnoj crkvenoj grupi su krenuli u sirotište da izrađuju ručne radove sa decom.

Kada se Bold te večeri vratio kući, osećao se dobro. Bio je to dobar dan, uživao je u pomaganju deci. „Moraću da dam šansu Amerikancima“, pomislio je. „Možda bi trebalo da saslušam njihove ideje.”

Sa nestrpljenjem je čekao narednu subotu.

Posle subotne propovedi seo je sa Amerikan-cima i slušao. Ono što je čuo razlikovalo se ve-oma od onoga što je dotad znao. Amerikanci su otvorili Bibliju na 1. Mojsijevu, i čitali priču o stvaranju. Boldu je ta tema bila veoma interesantna. Kao dečak boravio je sa učiteljem iz tradicionalne mongolske religije dve godine, ali on nije uspeo da mu objasni nastanak života.

Učitelj je ispričao legendu o prašini koja se skupila na gomilu i formirala Zemlju. Ali legenda nije objašnjavala poreklo vode, vazduha i živih bića. Na ta pitanja učitelj nije imao odgovore. Ali Biblija je davala jasne odgovore o svim tim stvarima.

Bold je imao mnogo pitanja i počeo je da ih postavlja. Američki misionari su odgovarali na njegova pitanja iz Biblije. Kada su saznali da zna ruski, dali su mu Bibliju na ru-

Napomena urednika: Ovo je priča o tome kako je Bold Bacuk, prvi adventistički pastor u Mongoliji, predao svoje srce Bogu početkom 1990-ih. Priča počinje kada se Bold bori sa učenjem engleskog jezika na univerzitetu u Mongoliji. Pitao je svoju sestru bliznakinju da ga upozna sa Amerikancima koji su je podučavali engleski jezik i govorili o Bogu. Odlučio je da uči engleski sa njima i da im, ako bude trebalo, pokaže da za hrišćanstvo nema mesta u Mongoliji.

Amerikanci se nisu sastajali u crkvi, već u dnevnoj sobi njihove kuće.

Pozdravili su ljubazno Bolda kada je došao sa svojom sestrom bliznakinjom u njihovu kućnu crkvu u Glavnom gradu Mongolije, Ulan Batoru.

To je bilo najneobičnije iskustvo za Bolda. Oko 20 ljudi je sedelo na podu i pevalo iz pesmarica. Reči pesama su Boldu izgledale tako čudne. Bio je zbunjen ali se zainteresovao. Razmišljao je: „Šta znači ono 'Osana'? Zašto pevaju o 'Jagnjetu'?” Držao je pesmari-cu preko lica da sakrije svoj smeh.

skom jeziku. U to vreme samo je Novi zavet bio dostupan na mongolskom jeziku. Tako je sa Biblijom na ruskom jeziku, Bold imao pristup celoj Reči Božjoj.

Tokom svoje treće subote u crkvi, jedan misionar je rekao: „Zašto ne bi čitao priče iz Starog zaveta deci u domu?“

Bold je bio iznenađen. Nije smatrao da može bilo koga da poučava temama iz Biblije. Misionar ga je ohrabrivao da pokuša. „Samo kreni“, rekao je.

Izazov je zaintrigirao Bolda, pa je pristao.

Te sedmice pažljivo je čitao Stari zavet na ruskom jeziku i vodio beleške na mongolskom.

U petak je otišao u kuću misionara i osetio poziv da sledećeg dana iznosi istine iz Biblije. U subotu je izneo nekoliko Starozavetnih priča na mongolskom jeziku, i doveo do oduševljenja prisutne u kućnoj crkvi.

Kod kuće, Bold je nastavio da čita Bibliju, i nalazio odgovore na sva svoja pitanja. Saznao je da su Bog i đavo stvarni. Pročitao je u 1. Mojsijevoj 3. poglavlju da je đavo prerušen kao zmija, doneo greh i smrt u svet. Takođe je pročitao da je Bog uspostavio plan za spas čovečanstva. Kao rezultat toga, Bold je saznao da smrt nije kraj i da ljudi koji veruju u Isusa imaju večni život. U Jevanđelju po Jovanu pročitao je: „Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svog Jedinorodnog dao, da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni.“ (Jovan 3,16).

Predao je svoje srce Isusu.

Danas je Bold vođa Adventističke crkve u Mongoliji. On je zahvalan Bogu što ne samo da je prvi mongolski adventistički pastor, već i prvi rukopoloženi mongolski pastor. On takođe govori tečno engleski.

„U Bibliji sam saznao o Bogu koji voli, koji nas je stvorio, i koji je kada smo sgrešili, došao da nas spase. To je bilo privlačnije nego sve što su me ranije učili. Dao sam šansu Bibliji, i zato sam danas adventista.“ Ovo je izjavio iako je patio zbog smrti svog oca, ali je kao rezultat našao Boga, i spoznao Njegov mir.

„Iako sam doživeo tragediju u svom životu, na kraju je sve ispalo dobro. Došavši

U vezi sa pričom

- Pokažite Ulan Bator i Mongoliju na mapi.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Misionari cilj br. 2: „Ojačati adventistički pristup u velikim gradovima, širom prozora 10/40, među nedosegnutim i nedovoljno dosegnutim grupama ljudi.“ Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misionari cilj broj 6 govori o većem pristupu, zadržavanju i učešću dece i mladih u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stavljaju Boga na prvo mesto u svom životu, i da svojim životom daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Nacionalni park Bogd Kan Ul u Mongoliji osnovan je 1783. godine, i predstavlja najstariji nacionalni park na svetu.

Hristu, našao sam odgovore na sva svoja pitanja. Bog je bio sa mnom sve to vreme.“

Molite se za narod Mongolije koji, kao Bold, traži odgovore.

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja biće upotrebljen za otvaranje dečjeg rekreativnog centra, u kome će ona moći da upoznaje radosnu vest o ljubavi i spasenju u Ulan Batoru.

Hvala vam što ste planirali da izdvojite i priložite velikodušna sredstva 29. marta.

Nemoguć san

MONGOLIJA | 15. februar

Egi

Severna azijsko-pacifička divizija, čija teritorija obuhvata Mongoliju, ponudila joj je stipendiju za studiranje na AMINS-u. Egi je bila presrećna! Bog je uslišio njene molitve.

Međutim, nije znala da li može da prihvati stipendiju koja je pokrivala samo troškove njenog školovanja. Sama je morala da plati smeštaj, komunalije i hranu. Imala je i supruga i dva sina školskog uzrasta koje nije mogla da ostavi. Bile su im potrebne karte za let do Filipina, a njenim sinovima je bio potreban novac za upis u tamošnju adventističku školu.

Egi se molila i molila. Njen san izgledao je nemoguć. Onda su suprug i ona odlučili da učine prvi korak u veri. Prodali su svoja kola i nameštaj. Kada su dodali taj novac svojoj porodičnoj ušteđevini, još uvek nisu imali dovoljno sredstava.

Te noći, Egi je otišla u krevet zabrinuta. Sanjala je da korača napred-nazad u maloj prostoriji bez ikakvih vrata i prozora. Bila je zarobljena. Tada joj je Bog dao parče papira i rekao: „Ja ću ti pomoći.“ Trenutak kasnije, sedela je u zadnjem delu kamioneta. Pikap je stao na pružnom prelazu, prošao je voz i kamionet je nastavio svoj put dalje. Egi se probudila. Sve njene brige su nestale. U njenim ušima odzvanjale su Božje reči: „Ja ću ti pomoći.“ Egi više nije bila zabrinuta, ali još uvek nije znala šta da čini. Njen san je izgledao nemoguć.

Nekoliko dana kasnije, u subotu, dok je išla do crkve, neobičan prizor joj je privukao pažnju.

Veliko drvo je raslo pored privatnih parking garaža. Koren drveta je probio beton-

Napomena urednika: Egi je bila među prvim učiteljima koji su predavali u jedinoj adventističkoj školi u Mongoliji kada je otvorena 2009. godine. Tek je diplomirala na mongolskom univerzitetu i nije imala iskustva kao predavač u Adventističkoj školi. Ona i ostali učitelji vodili su prvu grupu od 13 dece uz mnogo molitava. Danas škola Tusgal ima 250 učenika. Ovo je priča o Egi.

Egi je predavala u Adventističkoj školi u Mongoliji, ali je poželela sopstveno adventističko obrazovanje. Pitala se: „Kako da bolje pokažem Božju ljubav?“

Godine su prolazile, a Egi je pohađala seminare o adventističkom obrazovanju u Mongoliji. Ali, seminari su bili kratki, a Egi je žudela da sazna što više. Ona se molila. Molila se da bude primljena na Adventistički međunarodni institut za napredne studije (AMINS). Saznala je da se otvorila mogućnost za magistarske studije iz obrazovanja na Filipinima. Međutim, njen san se činio nemogućim. Molila se 10 godina.

ski krov garaže. Egi je pomislila: „Nemoguće je da drvo raste na betonskom krovu.“

Istog trenutka su joj reči anđela izgovorene Mariji, pale na um: „Jer u Boga sve je moguće što kaže.“ (Luka 1,37)

Pomislila je: „Bog mi pokazuje da je Njemu sve moguće!“

Egi je slikala drvo mobilnim telefonom i rado pokazivala sliku prijateljima u crkvi. Nije više sumnjala da će sa porodicom otići na Filipine.

Upravo to se dogodilo. U toku narednih nekoliko sedmica, Egi je dobila avionske karte i krenula iz Mongolije. Bog ju je čak blagoslovio na putu ka Filipinima. Imala je šestočasovni razmak između letova u Turskoj, i provela je vreme sa dva rođaka koji žive tamo.

Kada je stigla u AMINS, bila je sama, baš kao što je bila sama pozadi u kamionetu u svom snu. Ali je verovala da će joj Bog pomoći. Verovala je da drvo može da izraste i probije betonski krov. Molila se i čekala. Dva meseca kasnije, njen suprug je prodao ostatak njihove zajedničke imovine, i sa sinovima krenuo na put. Imali su dovoljno sredstava da joj se pridruže.

Danas porodica živi u AMINS-u dok Egi završava magistarske studije na smeru obrazovanja. Ona ne može biti srećnija. Njen nemoguć san se ispunjava. Ona stiće adventističko obrazovanje, i jedva čeka da svedoči kod kuće, o Bogu, čiju ljubav upoznaje na nove načine.

„Moramo da gledamo više u Boga nego u svoje probleme, i moramo da idemo napred koracima vere.“

„Kada su Izraelci izašli iz Egipta, zaustavili su se na obali Crvenog mora, i bili su u strahu, ali, kada su istupili u veri, videli su kako Bog čudesno razdvaja vodu. Dakle, idite napred sa Bogom u veri, sa molitvom, i zahvalnošću.“

Molite se za Egi i ostale učitelje u školi Tusgal, jedinoj adventističkoj školi u Mongoliji.

Deo darova Trinaeste subote u jednom od ranijih tromesečja pomogao je školi da se proširi i dobije nove učionice i biblioteku.

U vezi sa pričom

- Pokažite Ulan Bator i Mongoliju na mapi.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misijske postove i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Ova misijska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Misijski cilj br. 2: „Ojačati adventistički pristup u velikim gradovima, širom prozora 10/40, među nedosegnutim i nedovoljno dosegnutim grupama ljudi.“ Misijski cilj broj 6 govori o većem pristupu, zadržavanju i učešću dece i mladih u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stavljaju Boga na prvo mesto u svom životu, i da svojim životom daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Pevanje dok jašete konja je prilično popularno u Mongoliji. Pevači koriste svoje grlo i nos da proizvedu dva različita zvuka istovremeno, tehnika poznata kao „pevanje iz grla“ ili „kumi pevanje“.

Jedan od prvih međunarodnih poštanskih sistema stvorio je Džingis-kan. Taj sistem mu je pomogao da upravlja Mongolskim carstvom. U „Jam“ sistemu, poštanske stanice su bile postavljene na svakih 22–64 km. Pošiljke su nošene konjima iz stanice u stanicu. U svakoj stanici poštar i konj su bivali zamenjeni. Na taj način su pošiljke mogle da se kreću a da se jahači i konji ne umore.

Hvala vam što ste planirali da priložite velikodušne darove 29. marta za projekat Trinaeste subote u ovom tromesečju u Mongoliji i drugim delovima u Severnoj azijsko-pacifičkoj diviziji.

Knjiga vredna čitanja

JUŽNA KOREJA | 22. februar

Ju Ćin

Mama se nasmešila.

„Kad porasteš, možeš se krstiti.“

Korejska deca često počinju da razmišljaju o krštenju, kada imaju oko 13 godina. Međutim, Ju Ćin je imala 9, a 13. godina je bilo daleko, četiri duge godine daleko. Nije bila srećna što je morala da čeka. Ali bila je poslušno dete.

„U redu, dobro“, pomislila je.

O krštenju nije više govorila.

Kako je vreme prolazilo, nastavila je da ide u crkvu svake subote kao što je činila i ranije. Međutim, išla je jer je želela da učestvuje u izviđačkim aktivnostima i drugim zabavnim stvarima, ne zato što je želela da ima blizak odnos sa Bogom.

Kada je napunila 13 godina, krstila se sa ostalim svojim prijateljima. Ali nije imala isto uverenje u vezi sa krštenjem kao kada je imala 9 godina.

Kao tinejdžerka, provodila je sve više vremena sa prijateljima nehrišćanima, i njena ljubav prema Bogu se postepeno smanjivala. Jela je isto što i njeni prijatelji, a ponekad je zanemarivala crkvu subotom. Bila je umorna u subotu ujutro, i nije želela da se potruži da ide u crkvu.

Čak su joj se uvukle sumnje u vezi sa postojanjem Boga.

Kada je Ju Ćin imala 9 godina, majka joj je dala da pročita jednu knjigu.

„Pošto čitaš mnoge knjige, trebalo bi da pročitaš i ovu“, rekla je. „Na korejskom je i engleskom. Prouči to. Pročitaj je. Ovo je dobra knjiga.“

Bila je to mala knjiga „Put Hristu“ od Elen Vajt.

Do tog trenutka, Ju Ćin je samo čitala knjige na korejskom. Ali, majka je želela da joj ćerka nauči engleski.

Kao poslušno dete, Ju Ćin je odmah počela da čita knjigu.

Čitala je svaki dan u autobusu, dok je putovala u školu, i iz škole u Južnoj Koreji. Čitala je tokom pauze za ručak u školi.

Engleski tekst je bio previše težak za čitanje, pa ga je preskočila i završila korejski deo knjige za nedelju dana.

Nije razumevala sve što je čitala, ali je osećala snažno uverenje da je trebalo da se krsti.

Otišla je do majke. „Želim da se krstim“, rekla je.

Onda je jednog leta, kada je imala 16 godina, volontirala da pomogne u organizaciji serije evanđeoskih predavanja. Njen posao je bio da deljenjem flajera poziva druge mlade ljude da dolaze na crkvene sastanke.

Na prvi sastanak, kao rezultat njenih poziva, nije došla nijedna mlada osoba, i bila je veoma tužna.

Njen trud i razočarenje je video misionar koji je držao predavanja, i pomolio se sa njom.

Na njeno iznenađenje, nekoliko mladih se pojavilo naredne večeri.

U njenom srcu bljesnuo je tračak vere. Tada je jaka kiša zapretila da će poremetiti seriju predavanja. Ona se pomolila, i kiša je prestala. Sastanak je protekao po planu.

Ju Ćin je bila nova osoba kada se te jeseni vratila u svoju adventističku srednju školu.

Nestrpljivo je posećivala sastanke molitvene grupe za proučavanje Biblije koju su vodili učenici, a koja se zvala „Oni koji kleče“. Sastajali su se svakog petka uveče posle bogoslužjenja.

Dobila je novi primerak „Put Hristu“, ali sada nije završila čitanje knjige za nedelju dana. Čitala je sa grupom drugih učenika jedno poglavlje nedeljno.

Činilo joj se kao da prvi put čita knjigu.

Ju Ćin izjavljuje da joj je drago što je pročitala „Put Hristu“ kada je imala 9 godina.

„Kada sam prvi put pročitala knjigu, moje srce je bilo duboko potaknuto da sledi Isusa i da bude kršteno.“

Još joj je draže što ju je opet pročitala.

„Sigurno će Gospod ponovo doći“, izjavljuje.

Ju Ćin pohađa akademiju Hankuk Šamjuk, koja će dobiti deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja. Oni će biti upotrebljeni da se izgradi sportska sala i centar za obučavanje misionara u Seulu.

Hvala vam što planirate da priložite veliku sredstva 29. marta.

U vezi sa pričom

- Pokažite na mapi sveta Seul i Južnu Koreju.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misionari cilj broj 6 govori o većem pristupu, zadržavanju i učešću dece i mladih u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stavljaju Boga na prvo mesto u svom životu, i da svojim životom daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Misionske informacije

- U maju 1904. Korejac po imenu Eung Hjun Li, čekajući svoj brod za Havaje, šetao se ulicom u Kobeu, Japanu, i video tablu na kojoj je pisalo: „Crkva Isusovog drugog dolaska i subote sedmog dana.“ Posle razgovora sa jevanđelistom, Kunijom Hideom, Eung Hjun Li i jedan njegov korejski prijatelj, počeli su da proučavaju Sveto pismo i uverili se u istinitost adventističke poruke. Posle ponoći, uveče pre nego što su otputovali za Havaje, dva korejska obraćenika, zajedno sa grupom japanskih vernika, otišla su do vodopada Nunobiki, gde su bili kršteni, i time postali prvi korejski adventisti.
- Dve sestre su bile uključene u rani rad Adventističke crkve u Koreji. U januaru 1907. Mimi Šarfenberg je stigla u Koreju, i u roku od dve godine osnovala najpre školu za dečake, a zatim i školu za devojčice. U oktobru 1909. godine, pridružila joj se sestra Teodora Vangerin sa suprugom Rufusom.

Molitva u toku oluje

JUŽNA KOREJA | 1. mart

Akademija „Misionski pokret“

pomognu u održavanju evanđeoskih sastanaka pod vođstvom južnokorejskog pastora, koji je propovedao.

Međutim, oluja koja ih je dočekala prilikom njihovog dolaska na ostrvo, pretila je da im pokvari planove.

Jedanaest dečaka je spavalo u postavljanim šatorima na betonskom podu delimično izgrađene crkvene zgrade koja se nalazila na peščanoj plaži. Osam devojaka je spavalo u kući od pruća u blizini.

Noć je bila tamna, osim što su bljeskovi munja parali nebo i delimično ga osvetljavali. Kiša je padala, a vetar zavijao. Zgrada crkve nije imala ni vrata ni prozore, a šatori pod kojima su se dečaci nalazili, silovito su podrhtavali.

Tada je južnokorejski pastor počeo da budi i poziva momke.

„Situacija je ozbiljna“, rekao je dvojici dečaka u jednom šatoru. „Moramo da ustanemo i da se molimo.“

Zamolio je dečake da probude ostale momke i da im prenesu poziv da se svi okupe i pomole u kući od pruća.

U međuvremenu je vođa misionskog projekta probudio devojke u kući od pruća sa sličnim uputstvima.

Ubrzo su se tinejdžeri svi okupili u kući od slame. Zidovi kuće su se tresli tokom udara oluje.

Niko od tinejdžera ili odraslih nije prisustvovao ovakvom nevremenu.

Bilo je 4 ujutru.

Jedan od projekata Trinaeste subote ovog tromesečja je obuka dece i tinejdžera da budu misionari u Južnoj Koreji. Projekat predviđa otvaranje centra za misionsko obučavanje pri Hankuk Šamjuk akademiji, koja obuhvata osnovnu i srednju školu, u glavnom gradu Južne Koreje, Seulu. Programi za misionsku obuku su osmišljeni da budu osnova adventističkog života u Južnoj Koreji. Ovonedeljna priča je o grupi od 19 korejskih tinejdžera koja se pridružila jednom takvom programu pod nazivom „Akademija Misionski pokret“.

Žestoko je grmelo prve večeri koju su 19 južnokorejskih tinejdžera misionara proveli na jednom filipinskom ostrvu.

Tinejdžeri, starosti od 14 do 17 godina, nisu očekivali grmljavinu kada su se pridružili jednogodišnjem misionskom programu obuke tzv. Akademiji „Misionski pokret“. Deo programa je od njih zahtevao da učestvuju u međunarodnom misionskom putovanju, i oni su došli na udaljeno ostrvo da

Svi su kleknuli i molili se da Bog zaustavi oluju. Dva sata su se misionari molili dok je vetar zavijao, sevale munje, a kiša jako padala. Pastor je molio Boga da svima iz grupe oprosti grehe. Tinejdžeri su pevali bogoslužbene pesme. Svako je odvojio vreme za ličnu molitvu. Pastor je održao i kratku propoved o tome kako je Bog utočište u oluji.

Oko 6 sati ujutro, oluja je počela da je-
njava. Pastor je rekao tinejdžerima da idu u krevet. Videvši da im je to bila prva noć na ostrvu, nije želeo da i oni budu iscrpljeni narednog dana.

Sunce je jarko sijalo na plavom nebu kada su se svi probudili, dva sata kasnije.

Slično je bilo i u ostatku sedmice. Mision-
sko putovanje pretvorilo se u sezonu molitve. Kad god je padala kiša, svi bi kleknuli i molili se. Kad god bi se neko iz grupe suočavao sa nekim izazovom, kao što je pozivanje ljudi da prisustvuju večernjim sastancima, svi bi kleknuli i molili se. Tinejdžeri su shvatili da su postali borci za spasavanje duša. Ponekad bi se molili za nekoga koga su tek sreli u obližnjem selu.

Misionско putovanje donelo je tinejdžerima, koji su navikli na pogodnosti kod kuće u Južnoj Koreji, poput tekuće vode, određena iznenađenja. Na ostrvu su se kupali na otvorenom, sa kofama vode ili u okeanu. Međutim, niko se nije žalio.

Svake večeri, tinejdžeri su se okupljali blizu nedovršene crkvene zgrade da čitaju Bibliju, razgovaraju o proteklom danu i zahvaljuju Bogu za život, hranu i lepo vreme.

Na kraju misioniskog putovanja, sedmoro ljudi je bilo kršteno u okeanu. Oni su proučavali osnovne biblijske istine sa članovima lokalne crkve i doneli odluku da se krste tokom evanđeoskih susreta.

Tinejdžeri su se radovali što je sedmoro ljudi predalo svoja srca Isusu. Vratili su se u Južnu Koreju, izražavajući želju da budu doživotni misionari za Isusa.

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja biće upotrebljen za obučavanje uče-

U vezi sa pričom

- Pokažite na mapi sveta Seul i Južnu Koreju.
- Znajte da je ova priča zasnovana na razgovoru sa direktorom akademije „Misionski pokret“, Kimom Min Džaeom.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionске postove i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Ova misionска priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misionski cilj broj 6 govori o većem pristupu, zadržavanju i učešću dece i mladih u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stavljaју Boga na prvo mesto u svom životu, i da svojim životom daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Misionske informacije

- Brat i sestra su bili sastavni deo ranog adventističkog delovanja u Koreji. Godine 1908. učiteljica Helen Mej Skot stigla je u Sunan sa svojim suprugom, dr Rajlijem Raselom. Dve godine kasnije, kada je još jedan učitelj bio potreban na terenu, Helen je podstakla svog mlađeg brata, Hauarda M. Lija, da postane volonter. Poslušao je njen savet i došao u Sunan 5. aprila 1910. da preuzme dužnost u vaspitno-obrazovnom radu.

nika u Akademiji Hankuk Šamjuk u Seulu kako bi postali misionari.

Vaša sredstva će pomoći da se otvori centar za obuku misionara i sporstka sala na kampusu akademije. Hvala vam što planirate da priložite velikodušna sredstva 29. marta.

Ne mogu živeti ovako

JUŽNA KOREJA | 8. mart

Džin Seok

DŽin Seok je imao 2 godine kada mu je otac umro. Uopšte ga se ne seća.

Otac je bio pastor Adventističke crkve u Južnoj Koreji, a majka je sama odgajala Džin Seoka i njegovog brata.

Njena vera je bila njegova vera, sve dok nije postao tinejdžer.

Tada je Džin Seok počeo da razmišlja o svojoj veri i odbio da veruje u Boga. Pomislio je: „Ako Bog postoji, zašto je dozvolio da tata umre?“

Dečak je rekao Bogu: „Ako postojiš, možeš i mene da ubiješ takođe. Ne mogu ovako da živim!“

Kada je imao 15 godina, tokom porodičnog bogoslužjenja, naglo je ustao i iscepao svoju Bibliju.

„Mama, ne govori mi više da verujem u Boga“, rekao je.

Napustio je školu i iselio se iz kuće.

U toku narednih 10 godina, Džin Seok je pušio, pio, i družio se sa svetskim prijatelji-

ma. Nije imao Bibliju, i mrzeo je hrišćane, posebno adventiste.

Jednog dana je nehotice završio u kampusu adventističkog univerziteta u glavnom gradu Južne Koreje, Seulu. Bio je u pratnji prijatelja koji je imao nekih obaveza na Šamjuk univerzitetu.

Dok je čekao svog prijatelja, hteo je da popuši cigaretu, ali je pušenje bilo zabranjeno na kampusu. Potražio je mesto gde bi mogao da puši a da ne bude uhvaćen.

Pronašavši udaljeno mesto nalik parku sa drvećem i žbunjem, seo je na klupu i zapalio cigaretu.

Dok je pušio, gledao je okolo i pogled mu je privukao biblijski stih urezan na kamenu. Odjednom je shvatio da se nalazi u univerzitetskom molitvenom vrtu.

Poplava emocija ispunila je njegovo srce. On nije imao uspomene na svog oca, ali se setio da je otac na istom univerzitetu studirao da postane pastor. Otac se verovatno molio u istom molitvenom vrtu.

Tada su se Džin Seokove misli okrenule njegovoj majci. Setio se da je čuo da je majka veoma bolesna. Nekoliko ljudi mu je reklo da bi mogla čak uskoro i da umre.

Tuga mu je ispunila srce. Otac je umro kada je imao 2 godine, a sada je majka umirala kada on ima 25.

„Ne mogu ovako da živim!“, uzviknuo je. Sada je Džin Seok počeo da žali svoju majku. Pomislio je: „Izgubila je svog supruga. Ima dva sina, ali, i mene je izgubila takođe. Slamam joj srce, a ona sada umire.“

Suze su mu se slile niz obraze. U univerzitetskom molitvenom vrtu, sa zapaljenom cigaretom među prstima, obraćao se Bogu prvi put u toku mnogih godina.

„Bože, ako postojiš, molim Te, pomози mi“, rekao je. „Molim Te, pomози mami. Ako to uradiš, ja ću Ti predati svoje srce. Daću Ti svoj život.“

Nedugo posle te molitve, majka se oporavila, a Džin Seok je održao obećanje. Postao je pastor baš kao i njegov otac. Diplomirao je na univerzitetu Šamjuk baš kao i njegov otac.

Majka je bila presrećna!

Ali priča se tu nije završila. Džin Seok se oženio, dobio ćerku i sada sa suprugom pomaže u odgajanju četiri dečaka iz doma sa samohranim roditeljima.

Sećajući se kako je odrastao bez oca, počeo je da brine o četiri dečaka uz podršku članova crkve u kojoj je pastor.

Dečaci, koji su sada tinejdžeri, žive veoma drugačijim životima nego što je živio Džin Seok u njihovim godinama, jer vide njegovu ljubav i znaju da imaju Oca na nebesima koji ih još više voli. Sva četiri dečaka su predala svoja srca Isusu krštenjem.

Džin Seok se nada da će ih jednog dana poslati u adventističku srednju školu u Seulu. On se nada da će postati misionari.

Prošli su dani kada je Džin Seok uzviknuo: „Ne mogu ovako da živim!“ On je otkrio da je život sa Bogom vredan življenja, i radije se susretu sa ocem kada Isus bude ponovo došao.

U vezi sa pričom

- Pokažite na mapi Seul i Južnu Koreju.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misionski cilj broj 6 govori o većem pristupu, zadržavanju i učešću dece i mladih u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stavljaju Boga na prvo mesto u svom životu, i da svojim životom daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Japan je kontrolisao Koreju od 1910. do kraja Drugog svetskog rata. Saveznici su podelili Koreju između Sovjetskog Saveza, koji je držao sever, i SAD-a koji je držao jug. Godine 1950. komunisti sa severa su napali jug, što je dovelo do korejskog rata, koji je trajao do 1953. Rat se nikada zvanično nije završio i Koreje su podeljene i do danas.

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja biće namenjen Hankuk Šamjuk akademiji, gde se Džin Seok nada da će poslati svoje usvojene sinove na školovanje.

Vaša sredstva će podržati otvaranje centra za obuku misionara i sportsku salu u školi. Hvala vam što ste planirali da priložite velikodušna sredstva 29. marta.

Čuvati Božju reč

JUŽNA KOREJA | 15. mart

Olivija i David

među 350–400 biblijskih stihova. Kako je to bilo moguće?

Davidova majka, čije je ime Olivija Kim, bila je potaknuta svojom svekrvom, koja je naučila četvero usvojene dece da čitaju i pišu, učeći biblijske stihove napamet.

Olivija je bila duboko dirnuta kada je iz prve ruke videla kako je Biblija

Ovo tromesečje Severna azijsko-pacifička divizija kroz projekat Trinaeste subote stavlja akcenat na obuku dece kako bi postali misionari. Projekat predviđa otvaranje centra za obuku misionara u Hankuk Šamjuk akademiji u Južnoj Koreji. Međutim, jedna majka iz Južne Koreje kaže da obuka dece da postanu misionari počinje još u domu. Ona je otpočela rad sa svojim sinom kada je tek počeo da govori. Ovo je priča o tome kako Olivija usađuje Reč Božju u srca svoje dece.

Kada je David imao 18 meseci, njegova majka je počela da mu čita četiri male knjige. Svaka knjiga je imala neki biblijski tekst, i jednostavne slike. Prva knjiga je imala *Psalam 1*; druga, *Matej 5,3–12*, treća, *Jovan 14,1–4*, i četvrta, *1. Korinćanima 13*.

Majka je čitala knjige ujutro, čitala je kada bi otišao u krevet uveče. Čitala je i tokom dana.

Za samo mesec dana, mali David, koji je tek učio da govori, zapamtio je sve četiri knjige. Danas, David ima 7 godina i zna napamet iz-

preobrazila mala srca. Kada je ona postala majka, želela je da uradi isto to za svog sina. Počela je da čita četiri male knjige, koje je njena svekrva napisala.

Dok je čitala, Davidove oči su pratile slike, a njegove uši pratile njen glas. On nije ništa govorio. Nije umeo da čita. Ali posle mesec dana naučio je knjige napamet.

Kada bi majka pokazala sliku, prepoznao bi i ponovio reči, kao što je napisano na stranici knjige.

Majka je bila zapanjena, jer je ovo bilo otprilike u isto vreme kada je počeo da priča i pravi smislene reči i rečenice.

Onda je majka napravila knjige u vezi sa Psalmom 121, 3. Mojsijevom 6,4–9, porukom tri anđela u Otkrivenju 14, Deset zapovesti u 2. Mojsijevoj 20, i blagoslovima i prokletstvom iz 5. Mojsijeve 28.

Čitala je Davidu 20–30 minuta ujutru, i 20–30 minuta uveče. Čitala je i tokom dana. Pamtio je i te knjige.

David i majka se oslanjaju na biblijske stihove u svakodnevnom životu. David ide u

vrtić gde vaspitačica ponekad pušta crtane filmove tokom pauze. Popularni korejski crtani filmovi prikazuju duhove koji izgledaju slatko i bezopasno, ali priče mogu biti ozbiljne. Posle gledanja jednog od tih crtanih filmova, David se uplašio jedne večeri, i otrčao u maminu spavaću sobu.

„Mama, bojim se“, rekao je.

„Zašto se bojiš?“, upitala je mama.

„Setio sam se crtanog filma koji sam gledao danas“, odgovorio je dečak.

„Ne plaši se jer je Bog sa tobom, ova kuća je pod Božjom zaštitom. Anđeli bdiju nad nama. Hajde, recitujmo zajedno Psalam 121.“

Majka i sin su recitovali 121 psalam koji počinje rečima: „Podižem oči svoje ka gorama; odakle mi dolazi pomoć? Pomoć je meni od Gospoda, koji je stvorio nebo i Zemlju.“ (Psalam 121,1.2)

Jednom prilikom, David je bio nestašan. Imao je 4 godine i bio je previše uzbuđen posle večernjeg bogoslužjenja. Nije hteo da se umije, opere zube i pokupi svoje razbacane igračke po sobi. Majka je bila zauzeta kućnim poslovima, pranjem sudova, pranjem veša i negom šestomesečne ćerke. Prošlo je sat vremena posle uobičajenih 19 časova, njegovog vremena za odlazak na spavanje. Majka je postala nervozna, dok se David i dalje igrao i trčao po kući. Posle kraćeg vremena, izgubila je strpljenje i viknula: „Zašto se ponašaš ovako? Uradi kako sam ti rekla! Pokupi svoje stvari!“

Dečak se ukočio. Majka je retko vikala. Podigao je najpre pogled prema majci, pa onda tužno spustio pogled. Majci je bilo žao što je povicila ton. Dok su njih dvoje stajali tako, setila se stihova iz 1. Korinćanima 13 i počela da ih tiho recituje: „Ako jezike čovečije i anđeoske govorim a ljubavi nemam, onda sam kao zvono koje zvonji, ili praporac koji zveči.“ (1. Korinćanima 13,1) Zatim je pogledala Davida, i videla po njegovim očima da je i on recitovao u mislima 1. Korinćanima 13.

Nasmejala se. David se osmehnuo. Zagrlili su jedno drugo.

„Žao mi je što sam povicila ton“, rekla je. David se osmehnuo i priljubio uz nju još čvr-

U vezi sa pričom

- Pokažite na mapi Seul i Južnu Koreju.
- Znajte da je Davidova porodica deo škole Šema recital, adventističkog programa u Južnoj Koreji u kome oko 100 dece i njihovih roditelja znaju napamet više od 300 biblijskih stihova na engleskom.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionijske postove i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Ova misionijska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

šće. Onda se presvukao u pidžamu, oprao zube i otišao u krevet.

Danas David voli da uči biblijske stihove napamet. Njegova sestra Abigejl ima 3 godine i uči napamet prve četiri knjige koje je i on najpre napamet naučio.

Majka je izapamtila sve što i njena deca. Ona je otkrila da se proces memorisanja dešava automatski, dok čita više puta tekstove svojoj deci.

„Iskreno se nadam da će stihovi koje deca danas uče napamet jednog dana biti na njihovim usnama, kad oni postanu misionari za carstvo Božije.“

Molite se za Oliviju i svakog roditelja koji želi da usađuje Reč Božju u dečja srca. Molite se da iz takvih domova izađu mnogi misionari. Molite se i za misionijski centar za obuku koji će se otvoriti uz pomoć darova Trinaeste subote u ovom tromesečju.

Hvala vam što ste planirali da izdvojite i priložite velikodušna sredstva 29. marta.

Iznervirani misionar

JUŽNA KOREJA | 22. mart

Filip

misionari. Bili su podeljeni u parove, a Filip je bio određen da bude sa Samuelom, koji je imao 20 godina. Filip i Samuel su se uselili u iznajmljenu kuću.

Filipu nije trebalo mnogo vremena da se iznervira zbog svog cimera. Samuel bi svaki put veoma dugo razmišljao pre nego što progovori. Onda, kada bi počeo da govori, govorio je veoma polako. Filip je ljutito pomislio: „Zašto ne može brže da razmišlja i govori?“

Njegovo nezadovoljstvo je raslo. Dva mladića su jela jednostavne obroke, obično salatu i drugu hranu preostalu od subotnjeg zajedničkog ručka u lokalnoj korejskoj crkvi. Jednog dana, Samuel je odlučio da podgreje ostatke jela od pirinča u rerni. Ali, jelo od pirinča je izgorelo i zalepilo se za posudu za pečenje.

Filip se iznervirao jer je upozorio Samuela da bude pažljiv tokom zagrevanja pirinčanog jela. Onda je Samuel pokušao da podgreje još jednu porciju tog jela od pirinča, ali ovog puta u tiganju na ringli. Ali pirinčano jelo je ponovo izgorelo, i zalepilo se za tiganj. Filipova uznemirenost je rasla, ali nije ništa rekao.

Samuel je, takođe, prvih mesec dana njihovog boravka u Sjedinjenim Državama, malo govorio.

Jednog dana je predložio da se zajedno pomole pre nego što izađu na rad sa izbeglicama. Momci se nikada nisu zajedno molili. Samuelova molitva šokirala je Filipa.

Govoreći usporeno, kao i uvek, molio se, „Molim te, Gospode, pomози mi da ne mrzim Filipa.“

Filip je shvatio da se Samuel molio da se njih dvojica slažu. Ali, molitva mu se nije svidela. Još više se naljutio kada je Samuel

Jedan od projekata Trinaeste subote ovog tromesečja ima za cilj da osposobi mlade ljude da budu misionari u Južnoj Koreji. Projekat predviđa otvaranje misionarskog centra za obučavanje na Akademiji Hankuk Šamjuk u Seulu. Programi obuke za misionare su glavni deo adventističkog života u Južnoj Koreji. Ovonedeljna priča je o Filipu, koji se uključio u jedan takav program pod nazivom „Misionarski program obuke Kompas“, koji je podrazumevao tri meseca boravka i misionarskih aktivnosti u američkom gradu Atlanti.

Filip je izašao iz aviona u Atlanti, spreman za rad u urbanoj misiji tokom tri meseca. Dvadesetogodišnji južnokorejski misionar imao je gust raspored aktivnosti pred sobom. Tokom sedmice je trebalo da radi sa izbeglicama, uključujući mentorstvo i pomoć deci izbeglicama u njihovim školskim zadacima. Subotom trebalo je da uči decu u subotnoj školi, i da ima druge aktivnosti.

Ali ubrzo je naišao na problem: bio je to njegov cimer.

Filip je stigao sa grupom drugih Južnokorejaca, koji si doputovali u SAD da služe kao

ponovio istu molitvu sledećeg dana, a onda i narednog. „Molim te, Gospode“, molio se Samuel, „pomozi mi da ne mrzim Filipa.“

Filip i Samuel su sve manje međusobno razgovarali. Na kraju, potpuno su prestali da pričaju.

Sukob je dostigao vrhunac mesec dana pre nego što im se završio boravak u Sjedinjenim Državama.

Filip je vozio auto, a Samuel je sedeo pored njega. Bili su iscrpljeni i zaspali su. Naglo su se probudili i videli da se kreću velikom brzinom prema vozilu ispred njih. Filip je naglo skrenuo ulevo, prešavši u suprotnu traku. Sudarili su se čelno sa velikim kamionom.

Auto je bio smrskan, ali Filip i Samuel su izašli nepovređeni. Vozač kamiona takođe nije bio povređen, a kamion je imao manja udubljenja na prednjem braniku.

Kod kuće su se Filip i Samuel zagrlili i pali na kolena da zahvale Bogu za život. Filip se osećao posramljeno. Došao je u Sjedinjene Države da svedoči o Bogu drugim ljudima, ali umesto toga, bio je fokusiran samo na sebe. To je bio koren njegovog sukoba sa Samuelom. Ali sada, sukob je delovao tako malo i nevažno. Filip je pomislio: „Trebalo je da se zagrlimo i da se molimo zajedno sve ovo vreme, da bi Gospod mogao da nas blagoslovi kao misionare.“

Samuel je predložio da kažu korejskim vlasnicima iznajmljene kuće, bračnom paru nehrišćanima, o udesu.

Nedugo kasnije, Filip i Samuel su izneli bračnom paru sve o dvomesečnom periodu neslaganja, nezadovoljstvu i sudaru. Izneli su sve od početka do kraja.

To nije bio biblijski govor o spasenju. To je bila njihova priča o tome kako je Bog strpljiv i kako je uvek bio uz njih na ovom misionom putovanju u Sjedinjenim Državama.

Filipu je to bio prvi put da je podelio sa nekim šta mu Bog znači. Plašio se da će par negativno reagovati. Ali, oni su samo izrazili zabrinutost za njegovo i Samuelovo zdravlje.

Misionско putovanje u Sjedinjene Države označilo je prekretnicu u Filipovom životu. Kada se vratio u Južnu Koreju, od njega je zatraženo da napiše svedočanstvo o svom iskustvu i boravku u SAD.

Napisao je listu svojih dostignuća, uključujući i rešavanje konflikta sa Samuelom.

U vezi sa pričom

- Pokažite na mapi sveta Seul i Južnu Koreju, Atlantu i SAD.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misioniske postove i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Misioniska priča iznosi stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 1 govori o konceptu oživljavanja svetske misije i žrtvovanju za misiju kao načinu života koji uključuje ne samo pastore, već i sve druge članove crkve, mlade i stare, u radosno svedočenje za Hrista i stvaranje učenika. Misioniski cilj br. 2: „Ojačati adventistički pristup u velikim gradovima, širom prozora 10/40, među nedosegnutim i nedovoljno dosegnutim grupama ljudi.“ Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stavljaju Boga na prvo mesto u svom životu, i da svojim životom daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Ali, kada je pročitao listu, osetio je stid videvši da je lista ispunjena sa „Ja sam ovo uradio“ ili „Ja sam uradio ono.“ Nijednom nije spomenuo Isusa.

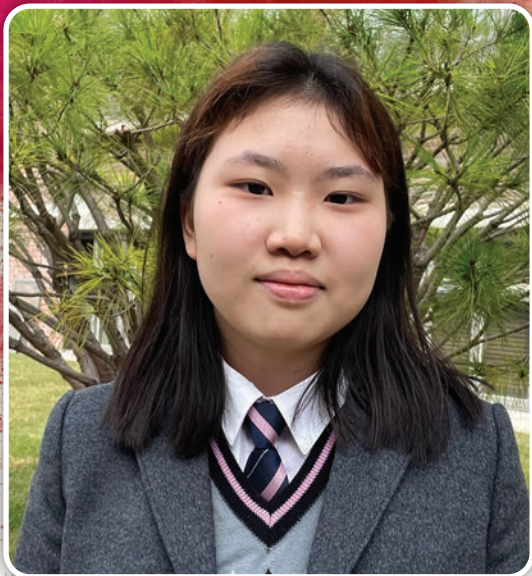
Napisao je drugi izveštaj koji mu se nije ništa više dopadao. Shvatio je da nije postigao ništa. Njegovo svedočenje bilo je da ga je Bog iskoristio da postigne nešto. Konačno, napisao je svoje svedočenje u jednoj rečenici: „Bog me je iskoristio, ovako nejakog i ponosnog, ali On me je ipak upotrebio u svom delu.“

Molite se za korejske mlade ljude koji služe kao misionari širom sveta.

Molite se za Akademiju Hankuk Šamjuk čiji će učenici biti obučavani da postanu misionari. Misioniski centar za obučavanje otvariće se uz pomoć vaših darova priloženih Trinaeste subote 29. marta.

Hvala vam što planirate da priložite veliku dušnu sredstva za ovaj projekat u Seulu.

Susret sa Bogom u školi

PROGRAM 13. SUBOTE | 29. mart

Hjun Hi

Još otkako je bila mala, Hjun Hi je osećala da mora da ide u crkvu subotom. Njen otac je bio pastor male crkve u Južnoj Koreji, a ona nije mogla da ostane kod kuće ili radi nešto drugo.

Kako je vreme prolazilo, Hjun Hi se umorila od crkve i od toga što je bila pastorova ćerka. Ona nije mogla da razume zašto je otac razgovarao telefonom kasno uveče, i čak radio vikendom i praznicima.

Osećanje gorčine i ljutnje su ispunili njeno srce kada je dugo očekivani porodični odmor bio otkazan, jer otac, kao pastor crkve, nije mogao da propusti sahranu. Počela je da dovodi u pitanje svoju veru.

Sa šesnaest godina upisala je adventističku školu u glavnom gradu Južne Koreje, Seulu.

Po prvi put je bila daleko od kuće i živela u učeničkom domu. Po prvi put je išla u adventističku školu, jer je u gradu u kome je živela sa roditeljima nije bilo.

U početku se činilo da je adventistička škola isto što i državna škola, sa izuzetkom

što su učitelji verovali u Boga i zajedno se sa učenicima redovno okupljali na bogoslužnju.

Na jutarnjem bogoslužnju, Hjun Hi je čula saopštenje o nečemu pod nazivom „Oni koji kleče“. Želela je da sazna više o tome i pošto je bila stidljiva, pitala je jednu devojkicu da ide sa njom na taj sastanak.

Ispostavilo se da se sastanak „Onih koji kleče“ održavao u sali za konferencije adventističkog univerziteta koji se nalazi na istom kampusu kao i srednja škola. Sali za sastanke je imala klupe poput crkve.

Oko 30 tinejdžera, pola devojkica, pola mladića, sedelo je u klupama i pevalo kada su Hjun Hi i njena prijateljica stigle. Jedan momak je svirao klavir.

Hjun Hi je bila iznenađena. Ona obično nije pevala tokom službe u svojoj kućnoj crkvi. Bila je jedina tinejdžerka tamo.

Ali, ovi tinejdžeri su pevali glasno. Nikada nije videla takav entuzijazam. Suze su joj ispunile oči. Nedostajala joj je kuća, a muzika je bila kao melem za njenu dušu.

U trenutku, sva ona usamljenost je nestala i osetila je veliko spokojstvo.

Posle poslednje pesme, mladi su kleknuli i za trenutak se tiho pomolili. Onda se nekoliko tinejdžera smenjivalo u molitvi o tome šta je Bog učinio u njihovim životima.

Hjun Hi se ponovo iznenadila. Nikada nije čula da ljudi njenih godina govore o Bogu

na takav način. Pomislila je: „Oni su mladi, ali imaju veru i oslanjaju se na Boga. Oni vole Boga uprkos suočavanjima sa problemima u svom životu.“

Nakon toga, tinejdžeri su se podelili u male grupe za molitvu. U njenoj kućnoj crkvi, pažnju bi joj obično privlačile druge stvari. Ali, ovi tinejdžeri su očigledno uživali u molitvi, i govorili su Bogu sa tolikom urdnošću i ozbiljnošću. Ponovo je bila iznenađena. Pošto se sastanak koji je trajao sat vremena završio sa nekoliko pesama, Hjun Hi je sa zaprepašćenjem konstatovala: „Ovi mladi ljudi su iskreniji i odaniji Bogu nego ja.“ Sa nestrpljenjem je iščekivala sledeći sastanak. Pomislila je: „Ovo je živa vera. Našla sam je. Ovako hrišćani zaista žive.“

Dok je nastavila da odlazi na sedmične sastanke „Onih koji kleče“, otkrila je radost u proslavljanju Boga. Počela je da provodi sate sa Njim, pevajući, slušajući bogoslužbene pesme i moleći se. Po prvi put je osećala Božje prisustvo. Plakala je dok je razmišljala o Isusovoj neverovatnoj ljubavi i žrtvi na krstu.

Kako je vreme prolazilo, uvidela je da se tinejdžeri i učitelji usrdno mole i hvale Boga čak i usred problema. Uključila se u razne duhovne programe u školi i pridružila se grupi za proučavanje Biblije koju su vodili studenti.

Završavajući svoju prvu godinu srednje škole, Hjun Hi je pronašla veliku radost u bogoslužbenim programima. Željno je učestvovala u sedmičnim molitvenim sastancima, grupi za proučavanje Biblije i drugim duhovnim aktivnostima. Crkva joj više nije delovala zamorno i radovala se unapred što može da ide svake subote na razne duhovne sastanke.

Njeni omiljeni biblijski stihovi su iz poslanice Filibljanima, koji kažu: „Radujte se svagda u Gospodu, i opet velim: radujte se. Krotost vaša da bude poznata svim ljudima. Gospod je blizu. Ne brinite se nizašta nego u svemu molitvom i moljenjem sa zahvalji-

U vezi sa pričom

- Pokažite Seul i Južnu Koreju na mapi.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Severne azijsko-pacifičke divizije: bit.ly/nsd-2025.
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misionski cilj broj 6 govori o većem pristupu, zadržavanju i učešću dece i mladih u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stavljaju Boga na prvo mesto u svom životu, i da svojim životom daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Pre Trinaeste subote

- Podsetite sve da su njihovi misionski darovi namenjeni za širenje Božje Reči širom sveta, i da će 1/4 sredstava Trinaeste subote biti upotrebljena na projekte u Severnoj azijsko-pacifičkoj diviziji.
- Pre ili posle priče koristite mapu da pokažete zemlje severno azijske pacifičke divizije. Možete preuzeti misionsku mapu sa projektima na Fejsbuku na: bit.ly/fb-mk.

vanjem da se javljaju Bogu iskanja vaša. I mir Božji, koji prevazilazi svaki um, da sačuva srca vaša i misli vaše u Gospodu Isusu.“ (Filibljanima 4,4-7)

Ona smatra da ju je Bog poslao u adventističku srednju školu da je nauči da živi u skladu sa tim stihovima.

„Bog je video moju kolebljivu veru i pomogao mi da razumem Njegov cilj. Upo-

znala sam Boga u školi, i naučila sam da Mu budem zahvalna na svemu.”

Hjun Hi ide na Akademiju Hankuk Šamjuk, koja će dobiti deo današnjih darova Trinaeste subote. Oni će biti upotrebljeni za otvaranje centra za obuku misionara i izgradnju sportske sale na kampusu u Seulu, u Južnoj Koreji.

Današnja darovanja će takođe podržati još četiri projekta u Severnoj azijsko-pacifičkoj diviziji, koji obuhvataju izgradnju prihvatilišta za samohrane majke u Ansanu, Južnoj Koreji; izgradnju centara za boravak dece nakon školske nastave u 14 škola u Japanu; izgradnju dečjeg rekreativnog centra u Ulan Batoru, u Mongoliji; i za osnivanje adventističkog sistema osnovnih škola na Tajvanu.

Hvala na velikodušnim darovima.

(Prilaganje darova uz pratnju instrumentalne muzike)

Važne činjenice

- Predsednička palata u Seulu dobila je naziv „Čeong Va De“, ili Plava kuća (u doslovnom prevodu „Paviljon od cijan-pločica“), jer je 150.000 plavih pločica korišćeno za izgradnju njenog krova.
- Korejska deca u školi uče korejski i engleski, a ponekad i mandarinški. Većina ljudi prilično dobro govori engleski, posebno u gradovima.
- Korejke ne menjaju porodično prezime kada se venčaju. Ako se udata žena zove gospođa Kim, to obično znači da je to prezime dobila pri rođenju.
- Neka od poznatih korejskih jela su: kimči, tradicionalno jelo napravljeno od fermentisanog povrća i čilija; dak galbi, ljuto pileće pečenje sa slatkim krompirom, pirinčanim kuglicama i povrćem; bulgogi, meso sa roštilja sa povrćem; džadžagmejong, veoma popularna ulična hrana od rezanaca, povrća, i pržene svinjetine ili morskih plodova u crnom sosu od pasulja; i bibimbap, činija pirinča sa različitim povrćem, servirana sa prženim ili sirovim jajetom na vrhu.

Pogled na srednju školu akademije Hankuk Šamiuk u Seulu u Južnoj Koreji. Akademija će dobiti deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja za otvaranje teretane i centra za obuku misionara.

Budući projekti Trinaeste subote

Projekti Trinaeste subote narednog tromesečja biće dva projekta u Južnoj azijsko-pacifičkoj diviziji:

- Izgradnja zdravstvenog centra u Bruneju.
- Izgradnja predškolskog centra „Nada u životu“ u Mjanmaru.

Izvori za vođe

Obavezno preuzmite svoj besplatni video-zapis Misionski spotlajt, koji sadrži video-izveštaje iz Severne azijsko-pacifičke divizije i šire. Preuzmite ili strimujte sa veb-stranice Adventističke misije na bit.ly/missionspotlight.

Informacije sa Interneta

Slede izvori informacija koji mogu biti od pomoći u pripremi za segment o misiji Subotne škole. Za više obaveštenja o kulturi i istoriji zemalja predstavljenih u ovom tromesečju, posetite:

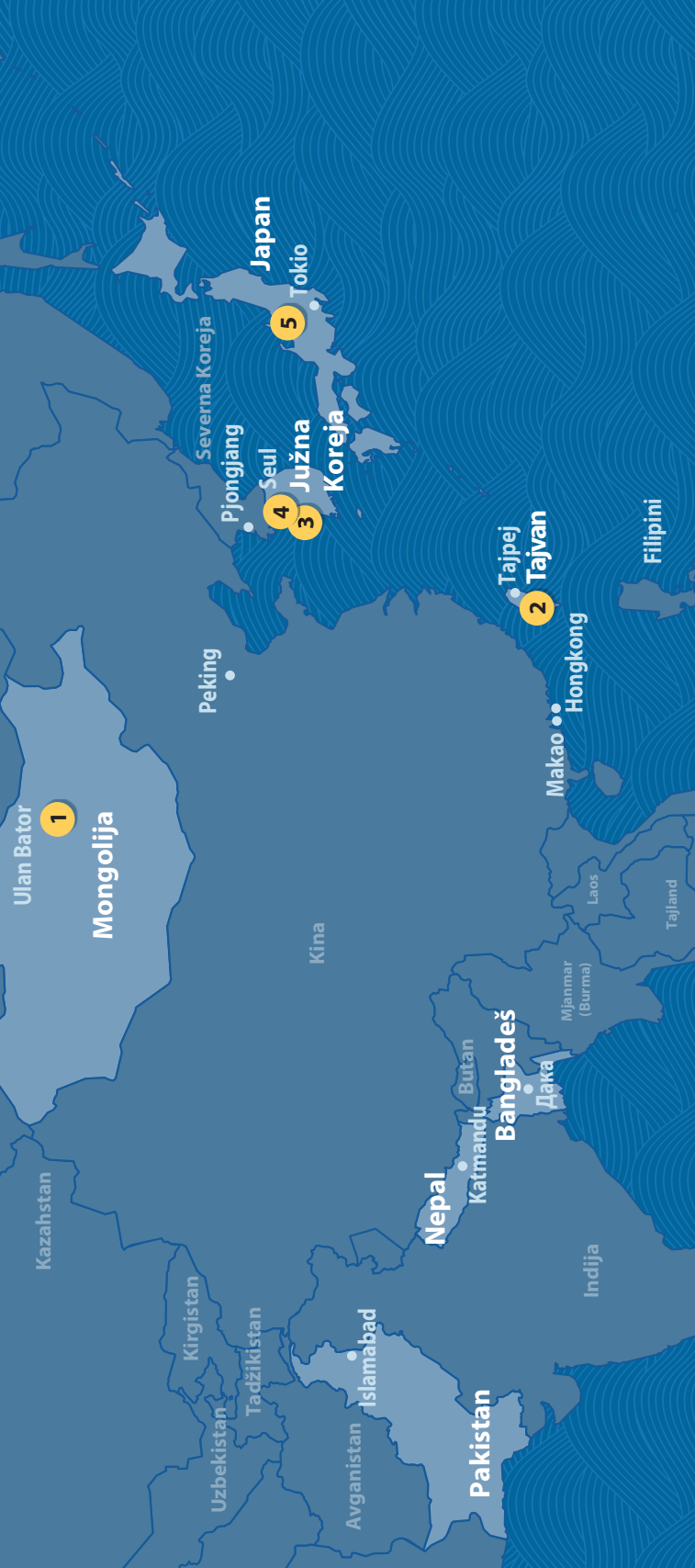
Veb-stranice:

Mongolija: vladin veb-sajt	bit.ly/Mongolia_Govt
Lonli Planet	bit.ly/LP_Mongolia
Otkrijte Mongoliju	discovermongolia.mn
Južna Koreja: veb-sajt vlade	bit.ly/SKorea_Govt
Posetite Koreju	bit.ly/VisitKor
Nacionalna Geografija	bit.ly/NG_SKorea

Adventističke veb-stranice:

Severna azijsko-pacifička divizija	bit.ly/SDA_NSD
Konferencija Korejske unije	bit.ly/SDAKorea
Istočno-centralna korejska konferencija	eckc.or.kr
Jugoistočna korejska konferencija	sekc.or.kr
Zapadno-centralna korejska konferencija	wckc.or.kr
Misija Mongolije (Fejsbuk stranica)	bit.ly/SDA_Mongolia

Metod postavljanja cilja u prikupljanju darova pomoći će vam da usmerite pažnju na svetsku misiju i povećate sedmične misioniske darove. U svom razredu postavite cilj za sedmični misioniski dar. Pomnožite taj iznos sa 14, predviđajući dvostruki iznos za Trinaestu subotu, za dar koji će se prikupljati 29. marta. Podsetite članove svog subotnoškolskog razreda da njihovi redovni sedmični darovi potpomažu misionско delo svetske Crkve i da će jedna četvrtina darova Trinaeste subote otići direktno za projekte u Severnoj azijsko-pacifičkoj diviziji. Dvanaeste subote, 22. marta, iznesite pred crkvu izveštaj o misioniskim darovima prikupljenim ovog tromesečja. Ohrabrite vernike da Trinaeste subote udvostruče ili utrostruče svoje uobičajene darove. Prebrojte dar i objavite iznos koji je prikupljen u Subotnoj školi.

SEVERNA AZIJSKO-PACIFIČKA DIVIZIJA

UNIJE	CRKVE	GRUPE	VERNIŠTVO	POPULACIJA
Bangladeš	127	288	32,652	171,186,000
Japan	97	48	15,095	124,931,000
Južna Koreja	699	133	263,237	77,697,000
Pakistan	134	116	17,631	235,825,000
Himalaji	40	30	9,420	3,436,000
Mongolija	6	5	3,061	3,361,420
Šri Lanka	35	21	3,723	22,396,000
Tajvan	58	28	6,956	23,610,003
UKUPNO:	1,196	669	351,801	689,553,001

PROJEKTI:

- 1 Dežji rekreativni centar u Ulan Batoru u Mongoliji
- 2 Adventistički sistem osnovnih škola na Tajvanu
- 3 Prihvatilište za samohrane majke u Ansanu u Južnoj Koreji
- 4 Teretana i centar za obuku misionara na Akademiji Hankok Šahniuk u Seulu u Južnoj Koreji
- 5 Vanškolski centri u 14 škola u Japanu